

งานทำบุญหลวงพ่อเปลี่ยน ปัญญาปทีโป (เรื่องจิตไม่มีรูป ไม่มีตัวตน)

หลวงพ่อประสิทธิ์ ปุณฺณมากโร

เทศน์วันที่ ๑๕ พ.ย. ๒๕๕๐

วันนี้เป็นวันทำบุญวันเกิดของพระอาจารย์เปลี่ยนของพวกเรา ทุกปีเราก็ได้มาร่วมทำบุญมากرابเคารพสักการะคารวะต่อท่าน แต่บางคนก็อาจจะได้มาบ้างไม่ได้มาบ้าง เรื่องวันเกิดคือเรื่องร่างกายเกิด ตัวของเราทุกคนก็มาจากความเกิด มีพ่อแม่แม่ ทำให้เกิดทุกคน เกิดมาในโลก เกิดมาในรูปร่างกาย มีจิตเข้าอยู่อาศัยร่างกาย แต่จิตนั้นเป็นของไม่มีตัวดังที่ยกเป็นภาชิตขึ้นไว้ นั่นว่า **เอกะจะรัง อะสारीรัง** จิตของเราทุกคนไม่มีตัวตน ใครที่มีชีวิตมาอยู่ในโลกหรืออยู่ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกัน ใครปฏิบัติธรรมเจริญกรรมฐานซึ่งเป็นการที่ทำให้ความสงบเกิดเป็นสมาธิ ก็ไม่มีตัวตนให้เห็น แต่มันมีรู้เป็นตัวบอกตัววัดท่านว่า จึงว่า **เอกะจะรัง อะสारीรัง** จิตหนึ่งมันไม่มีรูป แต่ส่วนที่รูปก็เป็นร่างกายของเราที่นี้ เป็นเครื่องอยู่อาศัยของจิต

เช่นนั้นเรื่องศาสนาของพระพุทธเจ้าท่านจึงเอาหลักจิต หลัก
สังขาร มาสอนพวกเราผู้มั่งที่จะทำจิตให้เข้าสู่ความสงบ ทำ
จิตให้เป็นสมาธิตั้งมั่นในใจของเรา ให้มาฝึกหัดปฏิบัติมาฝึก
เจริญสติกำหนดรู้จิตที่มันบอกอยู่ในตัวในร่างกายของเราทุก
คน มันมีเครื่องรู้คือจิตแต่มันไม่มีร่างกายให้เราหมายเอา
พระพุทธเจ้าจึงเอาร่างกายนี้มาเป็นตัวสอน มาเป็นรูปคำสอนให้
เราได้กำหนด อย่างกำหนดเรื่องการเจริญกรรมฐานอย่างนี้ท่าน
ก็ให้กำหนดเอาร่างกายเป็นรูป เป็นรูปธรรม รูปกรรมฐาน ถ้าไม่
เอาร่างกายมาเป็นเครื่องหมายเครื่องสอนเครื่องกำหนดนั้น มัน
ไม่มีที่จะสอน มันไม่มีที่จะบอกว่าอย่างไรเพราะว่าจิตมันไม่มีตัว
ท่านให้เอาจิตนี้แหละมาตั้งในตัว ดูในตัว

อย่างเรื่องที่ว่าความเกิดหรือวันเกิดอย่างนี้ เราทุกคนเกิด
มาแล้วก็เกิดทางเดียวกันแล้วก็เหมือนกัน มาจากคลอดมาจาก
ท้องแม่ และการเกิดมาเราก็มีสมบัติเท่ากันคือได้ร่างกาย
สมบูรณ์มีหูตา มีหัวหนึ่ง แขนสอง ขาสอง นี้ ท่านบอกว่ามีศีล มี
ศีลสมาแต่เกิดที่เรามารับสมาทานนี้มันเป็นเรื่องพิธีที่เรากำหนด

ขึ้น อย่างที่ทำพิธีทุกครั้ง แต่ศีลตั้งเดิมมันเกิดมา มาแรกเริ่มทุก
คนโดยไม่ต้องขอเพราะศีลขอนี้มันเป็นศีลที่คนไม่รู้ เป็นคนจน
อดอยาก ไปขอตานแต่ท่านก็เอาศีลให้เราไม่ได้เพราะศีลมันมี
เฉพาะตัว ท่านให้ได้ก็คือท่านบอก ท่านบอกว่า ปาณาติปาตา
เวรมณี ไปจนครบ๕ข้อนะ คือเวรมณีนี้ให้เว้น ให้เว้นการกระทำ
ในศีลทั้ง ๕ ข้อนั้นให้งดเว้น อย่าไปทำ อย่าไปขึ้นทำให้มัน
ล่วงเกินให้มันขาด นี่ท่านก็สอน ไม่ใช่ท่านเอาให้ละทีนี้ แต่ท่าน
ก็สอนให้คือสอนให้เราได้รู้ได้รับ เราก็ตั้งใจรับแล้วก็นำไปปฏิบัติ
แล้วก็เป็นศีลสมบูรณ์ขึ้นมา ไม่ให้ทำผิดพลาดล่วงเกิน

อันนี้ท่านก็บอกว่าความเกิด เราได้สมบัติมาครบถ้วนทุกคน
ไม่มีใครบกพร่อง แต่ว่าส่วนคนที่บุญไม่สมบูรณ์หรือมีบาป
ปะปนมาก็จะมีเครื่องหมายที่รูป คือหมายว่ารูปไม่สมบูรณ์
นั่นนะ อย่างที่เราเห็นร่างกายบางคนพิการก็เห็น แล้วก็เห็นบาง
คนสัดส่วนอะไรต่างๆอย่างนี้มันไม่สมบูรณ์ อันนั้นท่านบอกว่า
กรรมที่นำมาตกแต่งมาเกิดนั้นมันไม่สมบูรณ์ ก็วิปริตไป พิการ
ไป แต่ส่วนคนไหนที่มีบุญกุศล มีความดีที่ได้อบรมมาสมบูรณ์ก็

จะเป็นรูปผลออกมาสมบูรณ์ที่นี้ ยกตัวอย่างอย่างรูป
พระพุทธรูปเจ้าอย่างนี้ ในพุทธประวัติ ในพุทธลักษณะซึ่งเราไม่ได้
เห็นกับตาแต่เราก็ได้ศึกษาได้รู้ทางพุทธประวัติที่นั่นนะ ท่านเป็น
มหาบุรุษลักษณะอย่างสมบูรณ์ เพราะพระองค์สร้างบารมีมา
สมบูรณ์ครบทุกอย่าง ครบทั้ง ๑๐ ทศน์ ทั้ง ๓๐ ทศน์อย่างนี้
ท่านสร้างมาครบไม่มีบกพร่อง ไม่มีตำหนิ แต่ที่เราแต่ละคนก็
สร้างกรรมทำความดีมาบางทีก็ทำความชั่วปนมาอย่างนี้
เพราะว่าเรารักษาจิต รักษาศีลของเราไม่ได้ดีเต็มที่ บางทีเรา
หลงเพลินไปหรือเราเห็นแก่ความอยากของใจ เราก็ทำผิดศีลให้
ล่วงให้ขาดไป นี่แหละก็เป็นสิ่งที่ไม่เหมือนกันที่นี้ ก็จะได้รู้ว่าคน
นั้นเป็นรูปร่างกายคนแต่ไม่เหมือนกัน เพราะว่ากรรมแต่งให้ เรา
แต่งเองไม่ได้ที่นี้ เป็นกรรมเป็นผู้จำแนกเป็นผู้แต่งมา

เหตุนี้เราจะต้องปฏิบัติ ปฏิบัติเรื่องรูปเรื่องร่างกายที่เรา
ได้มาเป็นสมบัติประจำตนทุกคน คือแบบว่ารู้คุณค่า รู้สิ่งที่เรา
ได้มาด้วยการสร้างการทำ รู้ด้วยการรวบรวมมาหลายครั้งหลาย
คราวอย่างนี้ เพราะว่าเกิดการเกิดการตายนี้เรานับที่จะหมายเอา

ยาก ท่านบอกว่ามันเป็นการมาที่ทุกข์ยาก มันเป็นการมาที่เสี่ยง
อันตรายต่อชีวิต อย่างการเกิดอย่างนี้ ยิ่งสมัยก่อนนี้บ้านเมือง
ของเราไม่เจริญ ไม่มีการรักษา การพยาบาล การช่วยเหลือใน
เรื่องการเกิดอย่างนี้ คนก็ตายมากอยู่เพราะว่ามันทุกข์อย่างนี้
เค้าบอกว่ามันเป็นทางที่ลำบากในเรื่องการเกิดตายของคนเรา
มันเป็นทางที่มาแห่งทุกข์อย่างนี้ ก็คนที่เกิด คนที่ให้เกิด อย่าง
ลูกที่มาเกิดและก็พ่อแม่ให้เกิดอย่างนี้ก็ ทนไม่ไหวก็ตายหละ ไม่
มีหมอ ไม่มีเครื่องมือช่วยผ่าออกอย่างนี้ ตาย! เหตุนั้นโบราณ
ท่านจึงพูดว่าอันตรายของชีวิตของคนเราที่เสี่ยงต่อความตายก็
คือหนึ่ง หมอฝัง สองหมอตาล สามแม่มาน สี่ควาญช้าง นี่ท่าน
บอกว่าคือหมอฝังมันก็อันตราย เพราะว่ามันขึ้นที่สูง ไม่มีสิ่งที่จะ
รองรับถ้าเกิดมันพลาดลงมา มันตกกระทบพื้นหรือถูกอะไรตาย
ได้ หมอตาลก็เหมือนกันมันสูงอันตราย แม่มานคลอดลูกเกิดลูก
ก็ตายง่าย ๆ ควาญช้างอย่างนี้ ช้างมันเป็นสัตว์ที่รู้เหมือนคน มัน
เป็นสัตว์ที่มีคุณกับคน เราไม่รู้ใจมัน เพราะใจมันไม่มีตัวที่นี้

เวลามันโกรธมันจะฆ่า หรือเราทำผิดไม่รู้ ช้างมันรู้ เราไม่ได้เตรียมตัวไง มันปล้่วหรือตีนเหยียบตายทันที

ดังนั้นท่านจึงบอกความเกิดก็ไม่ใช่ง่าย มันเกิดทุกข์เกิดยาก เกิดเสียดาย เรารอดพ้นมาได้ก็เป็นบุญแหละทีนี้ เราโผล่มาในโลก ลืมตาเห็นโลกว่าโลกนี้มันกว้างใหญ่ มันมีเพื่อนมนุษย์สัตว์ทุกประเภทอาศัยอยู่ เราก็มาท่องเที่ยว มาสร้างกรรม ปฏิบัติธรรมกันทีนี้ แต่ว่าใจนั้นมันไม่มีตัวให้เราเห็น เราเห็นแต่เครื่องรู้ เห็นแต่ความรู้ที่มีอยู่ประจำที่นำมาเกิดนั้นนะท่านหมายเอา เป็นผู้รู้ แต่ว่าท่านให้เอาผู้รู้ตัวนี้แหละมาปฏิบัติ มาดูรูป มาทำรูปที่ทำให้เราได้อยู่อาศัย ให้เรามาหลงตามอยู่ นับพบนับชาติไม่ถ้วน เพราะเราทำมาถึงปัจจุบันอย่างเดี๋ยวนี้เราก็ไม่รู้ ไม่รู้ใจ เพราะว่ามันไม่มีตัวให้เราเห็น ถ้าเรารู้ดูใจอยู่ในร่างกายนั้นก็ไม่ใช่ใจ มันเป็นหทัยวัตถุ มันเป็นเครื่องอยู่ของร่างกายเป็นที่อาศัยอยู่ของใจต่างหาก ก็เรื่องใจจริง ใจที่แท้เนี่ยมันไม่ใช่ทีนี้ อันนั้นมันเป็นหัวใจ มันที่ใจของเราไปอาศัย มันเป็นเครื่องอยู่ของชีวิตที่เราอยู่ได้ มันทำงานให้ร่างกายมีความเป็นอยู่ เหตุนั้น

การที่เราจะมาฝึกใจ มากำหนดใจ อนุรักษ์ใจของเราให้เข้าสู่
ความสงบ เราก็ต้องอาศัยการปฏิบัติเกี่ยวกับรูป เกี่ยวกับ
ร่างกายซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของใจให้รู้จักว่าอันนี้เป็นที่ที่เราได้มา
อาศัยได้มาอยู่ได้มาสร้างความคิด สร้างความรู้ และสร้าง
สติปัญญาเพื่อจะส่งคืนไปหาใจของเรา ให้ใจของเรานี้ได้มี
ความรู้ รู้เรื่องการที่เราเกิดมาแล้วเรามาอยู่ในร่างกายมามีชีวิต
อยู่ในโลกเราจะทำอย่างไรที่จะให้ใจของเรานี้ได้รู้จักการมาการ
ไปของพวกเรา หรือการอยู่ในปัจจุบันของพวกเรา เราจะอยู่
อย่างไร เราไม่เข้าใจ แต่ถ้าเราเข้าใจแล้วที่นี้ เราก็จะไม่หลง...
หลงเรื่องความเกิด เรื่องใจ เรื่องปัจจัยที่นี้

อย่างสำหรับชาวบ้านนี้ ก็รู้กันอยู่ว่ามันเป็นเรื่องมัวเมา เรื่อง
ความหลง ความอยากปัจจัย แต่ปัจจัยนี้แปลเป็นภาษาชาวบ้าน
เรียกว่าเงิน มัวเมาแต่เงิน แต่ใจของรูปมันไม่รู้จักที่จะไปปฏิบัติ
ใจที่ไม่ใช่เงิน ไม่ใช่รูป คือใจธรรม ใจศาสนานั่นแหละ เราไม่ค่อย
เข้าใจ เราไม่อยากไปด้วย บางทีก็ไปยากด้วย เพราะว่าใจ
นอกใจร่างกายนี้มันดึงดูดหรือว่ามันดันให้เราเป็นไป อย่างที่ว่า

ใจคือเงินอย่างนี้ ปัจจัยก็คือเงินที่นี้ เงินก็คือเป็นของที่เรารู้เรา
ต้องการ เราปรารถนาอย่างนี้ แต่ถ้าเรารู้คุณค่าในร่างกาย
ของเราว่า เงินก็คือร่างกายของคนเรา เงินที่เราใช้อยู่ทุกวันก็คือ
รูปในหลวง รูปพระเจ้าแผ่นดิน ที่เอามาทำเพื่อแลกเปลี่ยนเพื่อ
เป็นของมีคุณค่าในประเทศชาติเรา ก็ไม่ได้เป็นอย่างอื่นที่นี้ ก็
เป็นเรื่องบุญ เป็นเรื่องสิ่งที่เกิดมาจากบุญ แล้วก็เอามาแทน เอา
แลกเปลี่ยน เอามาให้ค่าทุกสิ่งทุกอย่างแหละที่นี้ จึงเรียกว่าทาง
ศาสนาก็ปัจจัย แต่ชาวบ้านก็เรียกว่าเป็นเงินแหละที่นี้ ถ้าขาดเงิน
หรือทุกข์เงินอย่างนี้ เราก็ไม่สงบจิตแล้ว ต้องคิด ต้องเดือดร้อน
เพราะเราไม่รู้จักที่เงินเกิด เงินอยู่ เงินมี เงินมีในตัวของเรา จึงว่า
ถ้าเรารู้จักตัวของเราแหละที่นี้ ปัจจัยหรือเงินมันเกิดอยู่ในตัวนี้
เราทำให้เกิดให้มีได้ เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่มาด้วยกัน อย่างที่เรา
มีตัวอย่างนี้ เราเอาตัวทำตัวคิดตัวหากก็มี แต่เรื่องความอยาก
ของกิเลสของโลกอย่างนี้ มันมากทุกคนแหละที่นี้ถ้าไม่มาปฏิบัติ
ไม่มาฝึกจิต ไม่มาทำสมาธิภาวนาให้เกิดสติปัญญาขึ้นในทาง

ธรรมนั้นนะ มันก็จะหิวอยู่ตลอด มันก็ทำให้เรารู้จักหาความสงบ
หาทางแก้ที่นี้

อย่างที่ว่าเรื่องจิตอย่างนี้เราก็ต้องหาเครื่องรู้ หาเครื่องวัด
หาเครื่องดู ว่ามันเป็นอย่างไร มันอยู่ที่ไหน มันดีหรือไม่ดี มัน
ผ่องใสหรือมันเศร้าหมองอย่างนี้ เราก็จะต้องมาภาวนามา
ปฏิบัติ มาฝึกสติทำสมาธิให้เกิดมีขึ้น ให้ใจมันสงบนิ่งแน่วแน่นลง
มันจะได้ไม่ส่ายไม่เอียง มันจะสงบอยู่กับที่ มันสงบกับที่มันก็
เที่ยงตรงแหละที่นี้ อย่างที่ว่าใจนี้ถ้าพูดถึงความเป็นอยู่หรือว่า
เป็นกลางอย่างที่ตั้งของบางอย่างที่เรามีส่วนเกี่ยว ตระหนักที่
มันกลางในของนั้นก็ชื่อว่าใจ ต้นไม้ที่มันอยู่กลางของต้นมัน ก็
เรียกว่าใจ ใจกลางมันอย่างนี้ ทุกอย่างนั้นแหละ ถ้าตรงไหนอยู่
กลางนี้ก็เรียกว่าศูนย์กลางหรือใจ ใจที่อาศัยร่างกายเราอยู่ก็เป็น
กลางที่นี้ เป็นศูนย์กลางของร่างกายอย่างหัวใจ หทัยวัตถุอย่างนี้
หัวใจที่อยู่ในตัวแต่ละคน ท่านก็กำหนดว่าเป็นส่วนกลางของ
ร่างกายที่ได้มาจากการเกิดนะ มันตั้งมาจากอันเป็นศูนย์กลาง

ดังนั้นถ้าเราคิดอะไรเราต้องดูใจเป็นหลัก ต้องดูศูนย์กลาง เป็นเครื่องหมาย อย่างชาวบ้านนี่เหมือนกัน เราคิดอะไร มากมายทั่วโลกเนี่ย เราก็ดูศูนย์กลางคือใจ คือใจนั้นมันเป็น ศูนย์กลางของโลกที่นี้ ของตัวของเรา มันจะอยู่ในตัวเราต้อง กำหนดคืบเข้าไปหาตรงกลางมัน ไปรู้ไปอยู่ที่ใจ อย่าไปอยู่รอบนอก ไปอยู่ข้างๆมัน ไปอยู่ภายนอกมันอย่างนี้มันไม่ถูกที่ มันไม่ตรงกลาง เราก็ต้องแต่งมากำหนดนุ่มเข้ามา มาให้มันอยู่ มันไม่อยู่ง่ายๆเพราะมันเคยถูกกิเลสถูกลมพัดเป่าอยู่ตลอดที่นี้ มันจะเป่าให้โยกให้เคลื่อนไหว บางทีมันก็ปลิวไปมุ่มนั่นมุ่มนี้ ความคิดมันนะ อันนั้นท่านบอกว่ามันเป็นพิษของกิเลส เราก็ ต้องกำหนดหลักใจให้มันอยู่ได้ อันนั้นเราต้องรู้ว่า อันนั้นมันเป็น กิเลส มันเป็นความไม่เที่ยง มันเป็นความไม่ตรง มันคิดออกไปนอก มันส่งไปนอก มันเห็นโน่นเห็นนี่มันก็ติดไป อันนั้นท่านบอก ว่าไม่ใช่ศูนย์กลาง เราจะต้องกำหนดคืบมา จะต้องนุ่มตั้งสติให้ นิ่งให้แน่นหนาขึ้นมา ดิ่งเข้ามาหาใจกลางมันอย่างนี้ ทำอยู่ อย่างนี้ตลอดแหละที่นี้ ไม่ใช่ที่ทำที่เดียวแล้วมันเสร็จมันอยู่ มัน

ไม่อยู่ ต้องทำตลอดทำบ่อยๆ ขยันทำ ท่านบอกนั่นคือความ
เพียร คือการปฏิบัติ ไม่ยอมปล่อยให้เหลว เราไม่ประมาท เราดู
ให้รู้ใจ รู้ที่ไว้ตลอดแหละที่นี้ เวลากิเลสมันจะไหลจะขึ้นมาอย่างไร
มันจะออกไปอย่างไรเนี่ย เราก็ต้องดู ดูที่มันออกจากใจนั้น มัน
จะแผ่ไปทางไหน มันจะมีอะไรทำให้เราหลง เราก็ต้องดู ดูตรงใจ
ตรงศูนย์กลางอย่างนี้ตลอด ดูไปตลอดจนมันอยู่เป็นที่ที่นี้ มันได้
ที่ มันแน่นหนามันรู้ มันเที่ยวไปทั่วโลกแล้วว่าที่ไหนๆ อะไรต่อ
อะไร หรือการเกิดอย่างนี้มันก็รู้ มันเกิดอย่างเดียวกันเหมือนกัน
มาที่เดียวกันมันก็เห็นอยู่ เราก็เอาความรู้มาสนใจอีกทีหนึ่งให้
มันรู้ว่าเรื่องความเกิด เรื่องความทุกข์ เรื่องที่มาสู่รูปร่างกายสู่
โลกมนุษย์เราเนี่ยมันไม่ใช่มาอยู่แบบสบายที่นี้ มันจะต้องมา
สร้างกรรมทำทุกสิ่งทุกอย่างไม่ได้หยุดนิ่ง

นี่แหละพระพุทธเจ้าท่านมารู้ที่นี้ มารู้เรื่องการเกิด เรื่อง
ร่างกาย เรื่องการที่จะปฏิบัติใจให้ได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ไม่ใช่
ของง่ายนะที่นี้ นับเป็นแสนๆชาติ หลายแสนชาติที่พระองค์สร้าง
มา นี่พวกเราท่านทั้งหลายก็เดินตามพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้า

ตรัสเป็นหนทางปฏิบัติไว้ ให้เราปฏิบัติตามพระพุทธองค์
เพราะว่ามันมาทางเดียวกัน มันมาจากความเกิด มาจากภพ
จากชาติที่กิเลสมันบังคับมาให้เราลงมาที่นี้ ลงมาแล้วจะต้อง
แก้จะต้องปฏิบัติ จะต้องตั้งใจ จะต้องทำใจ จะต้องฝึกฝนใจ
ทำใจให้เป็นสมาธิภาวนาให้ได้ เราทำได้ขนาดไหน ได้เล็กน้อย
เราก็ต้องพลอยยินดีในการทำให้เกิดให้มีในใจของเรา

แต่บางคนนี่เห็นแก่ความอยากเห็นแก่กิเลสอย่างนี้ อย่าง
ปฏิบัติก็ไม่อยากลำบาก ไม่อยากลำบากร่างกาย คืออยากจะ
ให้มันตรัสรู้ ให้มันจิตพ้นทุกข์ง่าย ๆ อย่างนี้ บางคนคือคิดเอาแล้ว
ก็หาวิธีอย่างนี้ บางทียังถามว่าวิธีที่ง่าย ๆ วิธีที่ลัด ทางลัด มันก็
ไม่มี ถ้ามันมีพระพุทธเจ้าท่านก็พบมาก่อน อันนี้ท่านบอกว่า
ความคิดในทางกิเลสมันคิดอย่างนั้น เป็นความคิดของโลกของ
สัตว์ทั่วไปที่ยังมีกิเลสยังมีความหลง ก็คิดเหมือนกันคือไม่อยาก
ลำบากนั้นแหละ อยากเอาง่าย ๆ แต่พระพุทธเจ้าท่านค้นคว้ามา
หมด มันไม่มีทางง่าย มันจะต้องทางลำบาก จะต้องทางทุกข์ ถ้า
ไม่ทุกข์มันก็ไม่รู้จักธรรมที่นี้ เพราะธรรมของพระพุทธเจ้ามันเป็น

ทุกข์นั้นะที่นำมาสอนเรา ที่เราหลงอยู่ เราก็หลงความสุขในโลก
ความสุขในร่างกาย เห็นว่ามันมีความสุข มันมีความสุขอยู่คือว่า
ความสุขเป็นแต่เพียงภายนอก มันสุขให้เราได้สัมผัสแต่ในใจ
จริงๆมันไม่มีหละที่นี้ มันจะมีความสุข ทุกข์ ถ้าเราปฏิบัติเข้าไป
ถึงนะ มันจะบอก ถ้าเรายังมีความสุข เรายังอยากมาเกิด เรายัง
อยากได้ความสุขมากขึ้น บางที่เรามีความสุข เรามีโรคภัยไข้
เจ็บ เราก็เสียใจ เราภาวนาก็ทำความสงบไม่ได้ เพราะว่าเรา
กลัวร่างกาย เราไม่ได้รู้จักเรื่องทุกข์ของร่างกาย แต่เราก็กลัว
กลัวว่ามันจะเจ็บมากกว่านี้ กลัวมันจะตายไปจากเรา มันก็คิดไป
ตามความหลงของโลก

แต่ถ้าเรารู้ธรรม รู้จักทางมาเกิดของพวกเขา รู้จักเรื่องของจิต
ที่ว่ามันไม่รูปนั้นหละ เอกะจะรัง อะสารีรัง ถ้าใครมารู้ มาปฏิบัติ
มาทำจิตให้สงบลงเป็นหนึ่งได้ เป็นสมาธิแน่วแน่นลง ไม่มีเรื่อง
อารมณ์อะไรภายนอกมาเกี่ยวข้องนั้นนะ ท่านบอก **เย จิตตัง**
สังญญะเมสสันติ สงบ...มีความสุขสงบจิต นั้นนะว่าถูกธรรมถูก
ทางพระพุทธเจ้า เป็นการสงบระงับความเกิดภพชาติของเรา ที่

เราไม่ต้องมาเกิดแล้วก็มาสืบต่อ เราก็จะไม่มาวน ไม่มาเข้าห้อง
แม่ นั่นคนนี่ หลายที่หลายครั้งหลายคราว ไม่มา เพราะว่ารู้จัก
แล้ว คือปิดหนทางกันหนทางท่านว่า คือเป็นทางนรกก็ปิด
หนทาง ไม่หลงไปตกแล้ว รู้จักว่าทางนี้มันเป็นทางให้หลงมา ให้
เราติด ให้เราหลงในจิต หลงภายนอก หลงปัจจัย หลงเงิน หลง
ตัวเองนั่นแหละ ก็เลยเป็นเรื่องหลงไปทั่วโลกหละที่นี้

ถ้าเรารู้ตัว เราเข้ามาหาจิต หาความสงบเราได้ เราไม่
หลงที่นี้ เพราะเรารู้ว่ามันอยู่ศูนย์กลางที่นี้ มันไม่ไปไหน มันอยู่
กับเรา เราเป็นเจ้าของ เราจะต้องรักษาดูแลจะต้องปฏิบัติให้ดี
เราไม่ทำให้ผิดพลาด ไม่ให้สั่วให้เสีย ให้มีแต่ความดี สิ่งที่ดีไม่
ดี คิดเป็นบาปเราก็ห้ามจิตเราได้ เราฝืนไม่ให้ทำบาป ทุกสิ่งทุก
อย่างท่านบอกว่า เรื่องจิตที่ยังมีกิเลส ยังมีบาป ยังไม่รู้จักความ
ดีความสุข ไม่รู้จักส่วนที่เป็นกุศลนะ มันก็จะดึงเราไปทางบาปที่
นี้ ดันเราไปทางทุกข์ แต่ถ้าเรารู้แล้วเราก็ฝืน ฝืนจิตเรา ไม่
ปล่อยให้มันดึงเราไป เราดึงมันมาอยู่ตรงกลางมาอยู่ความสงบ
ได้มันก็...เราก็มีหลักที่นี้ เรียกว่ามีหลักจิตหลักธรรมประจำตน

มีคุณความดีที่เราทำจิตในพระพุทธศาสนาให้มีในตน ให้มีความ
มั่นคงในตน แล้วก็มีเป็นคนไม่จนที่นี่ เป็นคนที่เรียกว่าไม่ต้องวิ่ง
ต่องหาเงิน ก็เจอเงินเจอความดี บารมีต่างๆที่เราเอามารวมไว้ใน
จิตของเรา มันมี มันไม่จน

เหตุที่นั่นคนที่มีศีลก็คือคนมี ไม่จนแหละที่นี่ ศีลอย่างที่ว่าศีลที่
เกิดมาพร้อมการเกิดของเรานั้น อันนั้นมันไม่จน เพราะว่าศีลแท้
ศีลดั้งเดิม ศีลไม่ต้องมาขอธรรมทานเอา ศีลที่เกิดมาพร้อม เรา
เอาศีลต้นนั้นนะที่นี่ ตัวของเรานั้นแหละ มันเป็นต้นไม้ต้นศีล &
กิ่งมาอยู่แล้ว แล้วมาปฏิบัติมาบำรุงรักษาให้เจริญเติบโตเต็มที่
สมบูรณ์ ออกดอกออกผลให้เราได้กินได้ใช้ ท่านว่านั่นนะ ท่านผู้
รู้จัก ท่านผู้รู้ทั้งหลาย ท่านนำมาสอนใจของพวกเราชาวพุทธให้
รู้จักเรื่องศาสนาที่เกิดอยู่ในท่ามกลางโลก ในท่ามกลางจิตของ
พวกเรา ไม่ใช่ที่เราจะนึกไปกลางโลกที่ประเทศอินเดียนะ...
ไม่ใช่ คือท่ามกลางร่างกายของเรานั้นนะ ที่มีขมิ้มประเทศ แล้ว
การปฏิบัติเราก็น้อมนำมาให้เป็นกลาง ให้เป็นมัชฌิมาปฏิบัติ
คือไม่ไปข้างสุข ข้างทุกข์ ข้าง... ในที่เราอารมณ์ที่เป็นอยู่ เราก็ค

พยายามที่จะทำความรู้ ทำจิตให้เป็นกลางตลอด นั่นแหละท่าน
บอกว่าเป็นการเดินทางถูก ถูกทาง ถูกมรรค ที่จะมุ่งไปสู่ผลให้
พวกเราทุกคนได้ถึงอย่างที่เรปรารถนาถึงความพ้นทุกข์ เราก็
จะได้ดูไป เราพ้นไปถึงไหน เราพ้นขั้นใด ไกลไกลเท่าไร เราก็จะ
ดูจะวัดใจ คือวัดที่ไหน วัดที่จิตของเรานั่นแหละ ผู้รู้ ผู้วัดนะ รู้
อย่างที่ว่าระหว่างทางที่เราเดิน เราผ่านความเกิดภพชาติ ผ่าน
กิเลส ความโลภของเรา ความโกรธของเรา ความหลงของเรา
อย่างนี้ เราปฏิบัติไป เราลบล้าง เราชำระออกไปนี่ มันได้มาก
น้อย ไกลไกลขนาดไหน เราก็วัดด้วยใจเราได้ที่นี่ เพราะใจเรา
เป็นเครื่องวัดเครื่องรู้ ถ้ามันเกิดอะไรมากระทบอย่างนี้เราก็ดู
ความเป็นกลางของเราวัดดูว่ามันเอียงไปข้างนั้นเท่าไร มันไป
ได้ไกลใกล้ขนาดไหน มันรู้ได้ ถ้าเรายังไม่ไปถึงไหน เรายังหลง
ทางไปคนละทิศละทางอยู่ก็ถือว่าเรายังไม่รู้จักทางที่นี่ ยังไม่คืน
มาหาทาง เราก็หลงไปไกลละที่นี่

ดังนั้นเรื่องที่เราเกิดมาสู่โลก เกิดมาได้รูปร่าง ได้สมบัติ
ทุกสิ่งทุกอย่างในตัวเราผู้หญิงผู้ชายทุกคนก็มาทางเดียวกัน

อย่างครูบาอาจารย์พระพุทธเจ้า อย่างพระอาจารย์เปลี่ยนของ
เราก็เหมือนกัน ท่านก็เกิดมามีวันเกิดเหมือนเรานั้นแหละ แต่ว่า
ต่างวันเวลากันอย่างนี้ คือว่าทางเดียวกันหมด แต่มาพบ
พระพุทธศาสนาแล้วเราเข้าใจหลักธรรมคำสอนข้อปฏิบัติของ
พระพุทธเจ้าที่จะนำมาปฏิบัติใจเรา ทำความดีให้ใจเรา ทำใจ
เราให้มั่นคงสงบ ทำจิตใจของเราให้เข้มแข็งแก่กล้าไม่กลัวใน
การที่จะแก้กรรมแก้กิเลสในแต่ละคน ไม่กลัว ถึงมันจะเหนื่อย
ยากลำบาก เราจะต้องแก้ไขไปตามกำลังตามเวลาที่เรามีอยู่
ก่อนที่เราตายไปจากร่างกายของพวกเขา แต่ถ้าเราตายไปนี้ เรา
ก็ไม่ได้หละที่นี้ มันหมด สิ่งที่เราได้มามันก็ไปไม่ได้ มันก็หมด
ฉะนั้นเมื่อเราได้ที่มาด้วยบุญ ได้มาปฏิบัติ ได้มาฟังเรื่อง
ปฏิบัติจิตของเราซึ่งเป็นตัวที่ไม่มีรูป แต่ให้มีความรู้ให้มีหลัก
เกิดขึ้นในจิตของเรา ให้จิตของเราเป็นกลางขึ้นได้ เราก็จะเป็นผู้
ที่เที่ยงตรง เป็นผู้ที่มั่นคง กิเลสทั้งหลายที่มันมีอยู่ในตัวเรามันก็
มีอยู่ มันก็ไม่ได้มาทำให้เราเสียหายเดือดร้อนหละที่นี้ เพราะเรา
รักษา เรา รู้จักไม่ให้กิเลสที่จะมาทำพิษทำภัยให้เรา อย่างที่

ความอยากอย่างนี้ เราก็มารู้ มารู้ตัวเรา รู้สมบัติมีในเราทั้งหมด
มันไม่ได้มีอยู่ทางนอกหละที่นี้ มันรวมเข้ามาใส่ใจได้ทั้งหมด
หละที่นี้ ศาสนาก็รวมเข้ามาใส่ใจหมด จิตก็ตั้งมั่นลงที่ใจ มี
ความเที่ยงตรงผ่องใส เข้มแข็งแก่กล้า สิ่งอะไรที่เกิดมาในรูปใน
ร่างกายเราก็ไม่ตกใจ ไม่กลัว ถ้าอย่างนั้นเราก็หลงไปทางนอก
ไปขอไหว้ขอวอนขอพรขอเป่า โอ้ สารพัดนั้นหละ มันก็ไม่ช่วย
ไม่ได้หละที่นี้ถ้าเราไม่ปฏิบัติใจ

แต่เรื่องที่เราได้มาร่วมทำบุญวันเกิดวันนี้ และได้มาฟังพระ
สังฆกรรมเทศนาตั้งแต่กัณฑ์แรกมาแล้วก็มาถึงกัณฑ์สุดท้ายคือ
เทศน์เรื่องธรรมปฏิบัติ เรื่องหลักพระกรรมฐานที่พวกเราทำน
ทั้งหลายซึ่งเป็นศิษย์พระกรรมฐานเกือบทั้งนั้นที่ได้มาร่วมกัน
มาทำบุญวันเกิดท่านพระอาจารย์เปลี่ยนของพวกเราเนี่ย เราก็
ได้มารับฟังเรื่องที่จะปฏิบัติทำใจของพวกเรา ที่จะมาขัดใจ
ของพวกเราให้ผ่องใสบริสุทธิ์ขึ้นอย่างพระพุทธเจ้าพระอรหันต์
ทั้งหลาย เมื่อเราได้ฟังเข้าใจ นำไปพิจารณา ไปปฏิบัติแก้ไขอยู่
ด้วยความเชื่อมั่นในศาสนา ก็จะมีแต่ความสุขความเจริญใน

พุทธศาสนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดังที่ได้อธิบายมาก็
พอสมควรแก่กาลเวลา เอวัง ก็มีด้วยประการฉะนี้

ที่มา: <https://youtu.be/HPpZd6TZiOo>